

KONYA
BÜYÜKŞEHİR
BELEDİYESİ

KONYA BÜYÜKŞEHİR
BELEDİYESİ'NİN
KATKILARIYLA

Şehrin YeniGün GAZETESİ'NİN ÜCRETSİZ KÜLTÜR-SANAT İLAVESİDİR Matfızası

CILT: 6 • SAYI: 4

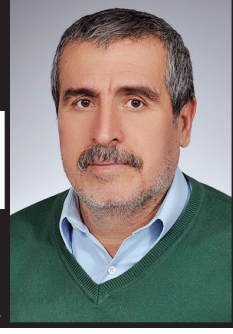
ÖZEL

HAZIRLAYANLAR: SADIK GÖKCE - ANUŞ GÖKCE

10 OCAK 2023 ÇARŞAMBA

MATBAA
MÜREKKEBİ
KOKLAYANLAR

EMEKLİLİĞİ OLMAYAN GAZETECİLER ANISINA

**SADIK
GÖKÇE**

sadikgokce@hotmail.com

Her yıl 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Bayramı olarak kutlanıyor. Bu yıl benim de bir katkı olsun bu kutlamaya diye düşündüm. Dört beş gazeteciden hatıralarını yazarak bizimle paylaşmalarını düşündüm. Bu konuyu eskimeyen gazeteci Mustafa Güden ile konuştum ve yapabilir miyiz diye sordum. Sağ olsun Güden hiç yüksünmeden "tabi yaparız, neden olmasın? Hem de çok güzel olur." Dedi. Bunun üzerine kolları sıvadık ve kimlere yazdırabiliriz diye düşündük.

Ben Konya Basınına fazla tanımadığım için isimleri belirlemesi için Mustafa Güden'e rica ettim. Mustafa Güden, Ahmet Tapu, Ali Ulurasba, Cengiz Dönmez ve Çetin Oranlı isimlerini belirlemiş. Bu dört arkadaşın ortak özelliği bir basın kuruluşunda kadrolu olarak çalışmıyor olmalarına rağmen yazmaktan bir türlü kopamamaları. Yani halen mesleğin içindeler ve bu meslek için ter döküyorlar.

Arkadaşların yazıp gönderdikleri metinleri okuduğunuz zaman bir zamanlar bu ülkede hangi şartlar altında gazetecilik yapıldığını göreceksiniz.

*

Benim Konya Basın hayatında bir geçmişim yok. En azından anlatabileceğim hatıralarım yok. Ama nerede ise kırk yıldır bu mesleğin içindeyim. Şunu iyi biliyorum gazetecinin emekli olmaz. Emekli gazeteciye ancak Üçler Mezarlığı veya Musalla'da bulabilirsiniz.

Gazeteci olayları bir gün önceden yaşa-

maya alışmış kişidir. Vatandaş bir gün önce meydana gelen olayları öğrenebilmek için bir gün sonrasını beklerken olayın meydana geldiği günün sonrası gazeteci için haber bayatlamıştır. Olay devam ediyorsa bir önceki haber değer taşır. Aksi halde geçmişte kalmış bir şeydir.

Bu yüzden vatandaş gazetecinin ukala olduğunu düşünür. Çünkü olayı yeni duyan vatandaşa göre gazeteci haberi önceden duymuş, öğrenmiş hatta konu üzerinde yapılan konuşmalara da şahit olmuştur. Olay hakkında geniş bir bilgiye sahiptir. Bu ukalalık değil olayı bilmenin verdiği rahatlıktır.

*

Gazeteci olaylara genellikle duygusal yaklaşmaz. Olay onun için bir iştir ve bunu en iyi şekilde yapmaya çalışır. Bazen olayın içinde bulunan tanıdık birisini bile fark etmez. O işine odaklanmıştır. Sanıyorum 1987 yılı idi. Bulvar Gazetesinde çalışıyordum. Gececi idim. İstanbul Basınında gazeteciler iki vardığına çalışırdı. Birinci grup yani asıl kadro gündüz çalışır ve günlük gazeteyi hazırlardı. Bunların mesaisi çok önemli bir olay yoksa akşama doğru biterdi. Bu grubun hazırladığı gazete çok az sayıda basılır Otogar ve Vapur İskelelerinde satılırdı. Bu baskıya "meyhane baskısı" adı verilirdi.

İÇİNDEKİLER

- EMEKLİLİĞİ OLMAYAN GAZETECİLER ANISINA • **SADIK GÖKÇE**
- EN ACI HABER **MUSTAFA GÜDEN**
- NASIL VALİ OLDUM? **CENGİZ DÖNMEZ**

- MAZİDE KALANLARDAN KISA BİR DEMET... • **AHMET TAPU**
- HAYATIMIN HABERLERİ **ALİ ULURASBA**
- ŞU BENİM GAZETECİLİK GÜNLERİM... **DR. ÇETİN ORANLI**

Sonra işi gece ekibi devralırdı. Bu ekip Taşra Baskısını ve Şehir Baskısını hazırlardı. Tabii ki gündüz hazırlanan gazetesinin ana omurgasını bozmadan.

Akşam işe geldiğimde üçüncü sayfanın hiç yapılmadığını gördüm. Hayırdır önemli bir şey mi var dediğimde "bir cinnet vakası var" dediler. Haber istihbaratta hazırlanıyor filmler de banyoya verildi biraz sonra hazır olur. Sen sayfayı son ana kadar beklet yetişmezse elindeki haberlerle toparlarsın." Dedi Yazı İşleri Müdürümüz Akın Kamacıoğlu.

Ne ise fazla beklemedik, haber ve resimler geldi. Haberi okudum. Cinnet geçiren bir baba küçük çocuğunu ve eşini katletmişti. Muhabir olay yerinden onlarca kare resim getirmişti. Bunların içinden resim seçip kullanmam gerekiyordu. O an duygularımı tamamen bir tarafa bırakmış resim seçmeye odaklanmıştım. On kadar resim seçtim. Sayfayı çizdim ve pikaja gönderdim. Sayfanın çatma işlemi bitti, resimler renk ayırımı bölümünden çıktı, sayfa filme gitti ve filmi geldi montaj işi başladı. Ben bu arada daha akşam yemeği yemeye vakit bulamamıştım. Matbaadan sürekli telefon geliyor sayfayı istiyorlar, hat kaçıracağız

diye baskı yapıyorlar. Bu arada sayfalar bölgelere uçakla gönderiliyor. Adana, Ankara, Erzurum, İzmir ve yanılmıyorsam bir de Trabzon matbaaları var.

Her ne ise hem sayfanın gecikme stresi hem matbaadan sürekli yapılan aramaların verdiği strese rağmen sayfayı bitirip matbaaya göndermeyi başardım. Ramazan günü idi her halde... Saat 10'a doğru yemeğe gittim, iftarımı açtım. Gece şehir baskısı için gerekli değişiklikleri yaptık saat 3 gibi sahur yemeğini yiyip evimize gittik.

E ne var bunda? İşini yapmışsın, hatıta başkalarını da strese sokmuşsun... diyeceksiniz. Evet buraya kadar anlattığım rutin işlerden. Ancak bundan sonrası biraz garip!

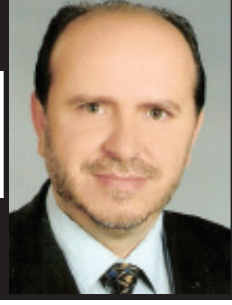
Ertesi gün ikindiden sonra işe gittim. Gazeteyi aldım, şöyle akşam beni yoran işe bir göz atayım dedim. Bana göre yüze yakın resim içinden en güzel ve net olanları seçmiştim. Bundan emin olmalıydım. Baskıdan nasıl çıkmıştı resimler?

Daha sayfayı açar açmaz beynimden vurulmuşa döndüm. Sayfadaki bütün yüzler tanıdıktı. Ve ben dün işe yoğunlaştığım için bunu fark etmemiştim.

EN ACI HABER

MUSTAFA
GÜDEN

Temmuz'un bedenleri vıcık vıcık eden sıcağında yine stadyum mesaisindeydik. Malum, spor muhabirlerinin en yoğun çalışma günleriydi hafta sonları... Fakat o cumartesi de bir kasvet vardı. Maçları bitirip haberleri ertesi güne hazır etmek üzere Dülgerler Sokak'taki Konya Postasını vardığımda ofis cumartesi ıssızlığındaydı. Ortalık melül, mahzun...

Akşam mahallenin delikanlısı Bozkırlı Mustafa'nın çetneviri vardı, oyalanmamalıyım. İşleri bitirip eve, sonra da yan sokaktaki çetnevir davetine geçtim. Kuruyemişler, şekerlemeler, meyveler gelip gidiyor ama ben ortama yabancı gibiyim! Ne hoparlörden kulakları patlatırcasına yayıla müzik işliyor ruhuma, ne ekibin ortaoyunları... Eğreti duruyorum, besbelli...

Saat gece yarısını vurduğunda usulca kalkıp müsaade istediğimde, "Sende bir hal var, keyifsizsin" diyor Akman. Gündüz güneşine kabahat bulup evin yolunu tutuyorum. Gök karanlık, yer karanlık, ruhum çıkmaz sokakta gibi...

Evin ışıkları çoktan sönmüş, kimse rahatsız olmasın diye kapıyı sessizce açmaya çabalarlarken telefon geceyi yırtarcasına bağırma-ya başlıyor. Lölölölö... İçeri girer girmez babamla karşılaşıyoruz, gece aramalarından o da tedirgin oluyor, yüzünden belli.

Ahizeyi kaldırıncı, "Mustafa, uydun mu?" diye soruyor karşıdaki ses. Spor Müdürümüz Ahmet Eser'di arayan. "Eve yeni girdim de, sen uyku kontrolü yapmak için aramamışsındır" diye karşılık veriyorum merakla. "Orhan, diyor, bugün Makina Mühendisleri Odasının Beyşehir gezisine gitmiş. Bindikleri sandal batmış. Çok ölü var diyorlar ama Orhan'ın ölü mü diri mi olduğuna dair haber yok" diye izahat veriyor. Sonra "Hazırlan, yola çık da seni alalım, Beyşehir'e gidelim" diyor. Orhan, dediği Yazı İşler Müdürümüz Orhan Samur. Bir balıkçı teknesine o kadar adam biner miydi hiç?

Omzumda fotoğraf çantamla, günün pazara evrildiği ilk saatte yol çıkıyorum. Gök yine

kara, yer yine kara... Taşoluk'un engin duvarına oturuyorum bir müddet. Bizim heyet gecikti nedense. Oysa Mustafa Alagöz arabayı uçak ederdi böyle bir durumda... Önümde duran Mercedes'in arka koltuğunda Ahmet Eser'in yanına oturuyorum. Önde Sefa Özdemir var. Kimsede taze bilgi yok. Ağızlardan söz zorla çıkıyor da, Mustafa Alagöz neden kağını sürer gibi eziyet diyor Mercedes'e? İhsaniye'de yakıt ikmali yaparken araç telefonundan sağı solu arayıp taze bilgi almaya çalışıyor ama nafiye. Hem gün karardıktan sonra, dibi bataklık olan tatlı su gölünde arama kurtarma çalışması nasıl yapılabilir ki?

Belenbaşını aşarken kasvetten ilk bunalan Ahmet Eser oluyor ve başını iki koltuğun arasına sokup, "Abi, bildiğin bir şey varsa söyle biz de bilelim" deyince, Alagöz taşıp, "Orhan'ı kaybettik de keşke sadece Orhan olsaydı; karısı, çocukları hepsi beraber gitti" diye karşılık verdi. Konya'dan yarım saate Iğın'a varan Alagöz'ün o gün acemi sürücü moduna düşmesi bizi bekleyen haberin işaretiydi aslında. Yol karanlık, gök karanlık, gece karanlık, göl de karanlık...

Beyşehir'e girerken gözümüz gecenin koyunda sessizce yatan Beyşehir gölüne takılıyor elemle... O gün kaç can aldığımız henüz tam bilmesek de Orhan'ı ailesiyle birlikte yuttuğunu biliyorduk. Hastane yolunda ilkin Ercan Selvi karşılıyor bizi. Muhabirimiz zaar. Hem de ev sahibi. Teselli etmeye de ihtiyaç duyuyor bir yandan. "Benim umudum var" diyor umutsuzca. Orhan bardak gibi üç çocuğunu ve gebe karısını ardında suyun içinde bırakıp kurutuluşa kulaç atacak biri değil ki, hangi umut?

Biraz sonra Belediye Başkanı Adil Bayındır geliyor yanımıza, yorgunluk yanaklarından süzülüyor. Kaç tur attı bakalım göl kenarında akşama deşin, kurtarma çalışmalarını takip ederken. Dalgıçlar gecenin ilk saat-

lerinde arama yapmaya çalışmışlar ama sazlık ve bataklık olunca devam edememişler. Hem Antalya'dan profesyoneller yola çıkmış, geliyorlarmış, günün ilk ışıklarında dalarlarmış suya. Ercan fısıldıyor kendince, "Dayan Orhan abi" diye. Bugün sağ vermeyen göl, yarın sağ vermezdi oysa...

"İçiniz ısınsın" diye çay dağıtıyorlar ayaküstü. İçimiz yangın oysa... Arada bir gözlerimiz kayıyor gölün kara sularına... Bu kadar mı sessiz olunur kardeşim? Dalgalarını da mı yuttun?

Hastane bahçesi, göl kıyısı, belediye derken şafağın eteğine vardı zaman. Ahmet Eser ve Sefa Özdemir'le bir araya geldik. Öyle ya, sabah gazete yapılacak ve biz üçümüz birden göl kıyısında idik. Konya'ya dönüp pazar günü hazırlanacak gazetenin koordinasyonu bana düştü. İsmail Muştu'ların arabasına binip yola koyulduk...

O Pazar çalışmanın harabatını yaşadık ekipçe. Spor sayfasını arka kapaktan alıp içeriye çektim ve iki dış sayfayı da göl faciası haberlerine verdik. Herkes Beyşehir'den gelecek bir müjdenin umudundaydı ama dibi girdap gibi yuttuğu insanların cesetlerini bile hemen bırakmıyordu ki, dirisini versin!

Merdiven boşluğunda Süleyman Alagöz'le karşılıklı volta atıyoruz, bir mucize olsa, diyerek. O sırada telefon çalıyor ve Emine koşuyor: "Konya Postası, buyurun... Aaa Orhan abi!"

Aman Allah'ım, işte bu mucizeydi. Süleyman abinin yüzündeki bütün hüznünlerin yere döküldüğünü gördüm bir an. Kapı aralığına vardığımızda Emine'nin ses modu

değişti, "Sesiniz ne kadar da benziyor!" dedi.

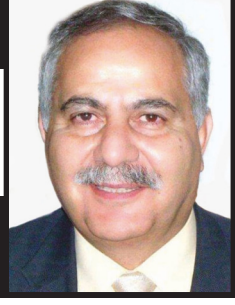
Süleyman abi, "Nasıl da umutlandık, sesini benzetmiş" diye söylendi. "Benzemese de benzetir" dedim, mucizeye umut bağladık ya!

Orhan Samur, eşi Satı hanım ve üç çocuğu uzun aramalar neticesinde gölün sularında el ele vaziyette bulundular. Pazartesi günü bizim gazeteyi yayına hazırlamak üzere İbrahim Sur ağabey geldi. Hemen yanımda, Selman Elçiçeği'nin masasında çizdi o günkü mizanpajları. Bir ara göz göze geldik, "Güzelim, bana Orhan'ın bir portre fotoğrafını bulmanızı istiyorum" dedi. İstanbul basınının bütün temsilcileri de bizim serviste aynı fotoğrafı bekliyordu. Habercilere baktım, onlarda yoktu. Ben arada bir renkli film taktığımda artan kareleri arkadaşlarla doldururdum. "Beni eve götürüp getirecek kim var" diye sorduğumda, "Erol Tokay, "Araba var, sen resimden haber ver" diyerek Hüseyin Altun'u işaret etti. Yola çıktık. "Ev neredeydi abi, hangi yoldan gidiyoruz, fotoğraf renkli mi abi?" İyi ki çekip muhafaza etmişim; o birkaç fotoğraf ertesini gün hem bizim hem ulusal gazetelerin birinci sayfalarındaki haberi tamamlamıştı.

Sultan Selim Camiinde kılınan cenaze namazını müteakip Orhan Samur'u, Satı hanımı, oğulları Ali, İbrahim ve İsa'yı Musalla Mezarlığına götürdük. Gelen yüzlerce mesajı haberleştirirken, dönemin Müftü Yardımcısı Mehmet Emin Parlaktürk'ün açıklamasıyla hüznümüze bir hafiflik çöktü. "Orhan'ımız ve ailesi şehittir" diyordu zira.

NASIL VALİ OLDUM?

CENGİZ
DÖNMEZ

Gazetecilik hayatımız boyunca birçok ilginç olaylar yaşadık... Sadece ben değil, hemen hemen bütün gazeteci dostlarımın çok sayıda yaşadıkları ilginç olaylar vardır.

Biliyorsunuz, her yıl 5 Temmuz'da Akşehir'de temsili Nasrettin Hoca tarafından "ya tutarsa" diye göle maya çalma törenleri yapılır... Törenlere kimi zaman bakanlar, milletvekilleri, bürokratlar katılır. Genelde bütün törenlere Konya Valileri de katılırlar.

Biz gazeteciler de bu törenlerden ilginç "kareler" yakalayıp, çalıştığımız kurumlara göndeririz ve haber yapılmasını sağlarız.

Ben de bir zamanlar Tercüman Gazetesi'nin Konya Büro Şefi idim.

Akşehir'deki bu törenlere "haber yapmak" amacıyla katıldım.

Valilik, Konya'dan gidecek gazeteciler için araç tahsis etmişti. O araçla gittik. Temsili Nasrettin Hoca, elindeki bakraçtan "hadi bismillah inşallah maya tutar, göl yoğurt olur (!) esprisiyle göle yoğurt mayaladı...

Ben de fotoğraf makinasıyla dia-pozitif film çekmeye başladım.

Tabi bakanlar, milletvekilleri, Vali Bey resimdeki karelerde varlar.

Ancak bu dia-pozitif filmler Konya'da banyo edilemezdi. Ankara ve İstanbul gibi büyük kentlerde filmler yıkanıp resimler görülebilir, içinden seçilerek gazetede kullanılırdı.

(Tabi şimdiki zamandan bahsetmiyorum, şimdi cep'ten çekip, anında internetten gazetenin yetkililerine resimler ulaştırılıyor)

Bu haber, ertesi gün Tercüman Gazetesi'nde çıkacaktı.

Ancak bu filmleri hemen Konya'ya gidip Ankara otobüsüne yetiştirmemiz gerekiyordu. Ankara'dan da yine gazetenin elemanlarınca araçla otogara gidip otobüsten filmler alınacak ve filmler banyo edilip, gazetede haber olarak kullanıla-

caktı.

Gazetecileri Konya'dan Akşehir'e götürecektik araçlar ise, akşam üzeri dönecekti.

Yani benim hemen Konya'ya dönmem gerekiyordu. Ama nasıl?

Vali Kemal Katıtaş'ın yanına gidip durumu anlattım.

Vali Katıtaş, hemen korumasına talimat verip şoförünü çağırttı ve şoförüne, "Benim arabayla Cengiz Bey'i Konya'ya yetiştir" dedi.

Şoförüyle birlikte hemen aracın yanına gittik, şoför arka sağ kapıyı açarak, "Cengiz Bey buyur..." dedi. Ben de "buraya oturmam, burası Vali beyin makam koltuğu, öne, yanınıza oturayım" dedim. Şoför bey gülererek, "Cengiz Bey lütfen, sayın Valimin emri, arka sağ koltuğa oturun ve bir süre de siz Vali olun" dedi.

Ben önce Vali Bey'in kırmızı plakalı aracını tahsis edeceğini düşünmemiştim bile...

Vali Bey'in diğer bir araçla beni göndereceğini sanmışım.

Halbuki, bildiğiniz makam aracıyla beni gönderiyor.

Neyse arka sağ koltuğa oturduk, önde Türk Bayrağı flâması açık, Akşehir'den Konya'ya yol alıyoruz.

Geçtiğimiz yollarda trafik polisleri selâma duruyor, yollar açılıyor, biz duraksamadan geliyoruz. Tabi ki trafik polisleri telsizle ilerideki görevlilere "Vali Bey geliyor" diye bilgi veriyorlar... Önce Otogara (yıkılan eski otogar) girdik orada bizim her zaman işimize yardımcı olan Hayati Abi'ye filmleri bir zarfla teslim ettim, "abi hemen Ankara'ya yetişecek" dedim. Oradan çıkıp, o zamanlar Zafer Bulvarı'nda Yaşam Apartmanı'nda bulunan Tercüman Gazetesi Bürosu'na geldik. Tabi ki yine makam aracıyla...

Orası zaten polislerin çok yoğun olduğu bölgedir.

Şoförümüz makam kapısını açıp içinden ben inince, birçoğu selâma durdu, bir kısmı da "acaba yeni vali bu mu?" diye içinden geçirmiştir.

Şoföre teşekkür ettik, şoför bey tekrar Akşehir'e geri hareket etti.

Esasında, keyfi olarak bize araç tahsis edilmedi, basın olarak kamu görevini

yaptığımızın bilincinde olan bir insandı. Ama, kırmızı plakalı makam aracını tahsis etmesi elbette büyük bir jest'ti... Vali Katıtaş, (bilenler bilir) burnundan kıl aldırmayan tipte bir devlet adamı değildi ki zaten...

Ertesi gün Tercüman Gazetesi'nde (o zamanlar neredeyse günlük bir milyon adet satılırdı) birinci sayfada haber olarak yayınlandı.

Vali Katıtaş'la ilgili, böyle çokça anılarımız var, hemen her gazetecinin de vardır.

İşi bilen ve işi bitiren, çocukla-çocuk, gençle-geç, yaşlıyla-yaşlı olan, gerektiğinden soğan ekmeği yiyen ve ekmeğini paylaşan efsane bir Valiydi Kemal Katıtaş...

O yüzden kendisinin lakabı da "İmparator"du...

14 Ağustos 1987'de, henüz genç denilebilecek ve daha çok hizmet edebilecek bir yaşta iken aramızdan ayrıldı.

Bizim kuşaktaki insanlara ve eski gazetecilere sorun, alacağınız cevap şudur:

"Vali Kemal Katıtaş, Konya'nın gelmiş geçmiş efsane Valisidir..."

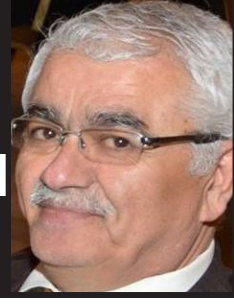
Bu vesileyle kendisini tekrar rahmet ve minnetle anıyorum.

Mekânı cennet olsun...

MAZİDE KALANLARDAN KISA BİR DEMET...

**AHMET
TAPU**

Mesleğimiz gereği hatıralarımız yazılsa kitap olur cinsinden... Hani Hani derler ya "Hayatım Roman" işte bizimkisi biraz öyledir.

Konya'nın unutulmayan valilerinden rahmetli Kemal Kattaş ile yaşadığım bir anımı hiç unutamam. Bir sabah büroya geldiğimde telefon acı acı çalıyordu. Ahizeyi kaldırdığımda özel kalem Ayten abla "(Ahmet nerdesin) kaza var çok sayıda ölü yaralı var. Vali bey gece ordaydı hemen yetişmen lazım"

Der demez sayın valimi başlar mısın dedim ama cevap Vali Bey Ankara'ya gidecek makama gelmeyecek oldu. Sayın Kattaş'ı evinden arayıp araç tahsisi için yardımını istedim. Sağ olsun rahmetlik oğlum ben

Ankara'ya gidiyorum vekalet sende istediğin müdürü ara araç versin. İlk aklıma gelen emniyet

Müdürü idi... O da izinliymiş... Vekalet eden müdür yardımcısı biraz umursamaz davranınca gençliğin verdiği heyecanla siz Konya Valisine böyle mi davranırsınız dediğimi hatırlıyorum. Bu sözüm etkili olmuş ki 3 dakika sonra ekip otosu büronun önündeydi... Rahmetlik Valimiz, Erdoğan Nesimioğlu ile beni manevi evladı olarak görürdü.

Kemal Kattaş başta olmak üzere görev yaptığımız süre içinde çok değerli valiler gördük çok anılarımız oldu ama Kattaş döneminin aynı bir özelliği ve önemi olmuştur.

Meslek hayatımda birçok önemli olaya şahitlik etmenin yanında Cumhuriyet tarihinde ilkleri yaşadığım olaylardan biri de Karapınar ilçesi yakınlarındaki trafik kazasında 49 kişinin yanarak ölmesiydi. Cep telefonun yokluğu bir yana araç telefonu bile çekmiyordu. Valinin makam aracını tepeye çıkarıp az da olsa çektiğini görünce ilk işim Ajansı arayıp ilk haberi yazdırmak oldu. Nöbetçi müdür oğlum bakanlık bile ulaşmıyor sen nerden arıyorsun sorusu çok komik gelmişti bana ve sen haberi yaz gerisine karışma derken emniyet görevlisi ilk belirlemelere göre 45 ölü diye verdiğim haberi 46 oldu diye düzeltmeye çalışmasına sinir olmuştum. Olay yerine giderken trafik kurallarını çiğnemenin ötesinde aracın

çok zorlamadan arızalandığı işin tuzu biberiydi. O günün bir kahramanı kamerayı kullanan büronun görevlisi rahmetli Metin Bilgili'yi de anmadan geçemeyeceğim.

Yine Cumhuriyet tarihinin ilk ve tek olaylarından biri de Hizbullah cinayetleri idi. Bir ömürde bile görülemeyecek olayları bizim dönem yaşadı. Meram Yaka semtinde bir villada ortaya çıkan aralarında Konca Kuriş'in de bulunduğu 7 kişinin cesetlerinin bulunmasının ardından Selçuklu' da 5 cesedin daha bulunması uzun süre gündemi işgal etmişti.

Konyaspor ile Konya İdman Yurdu'nun dönemin Valisi Lütfi Fikret Tuncel ile 2. Ordu ve Sıkıyönetim Komutanı Orgeneral Bedrettin Demirel'in ısrarları sonucu birleştirilmeleri... Konyaspor'un Tarsus İdman Yurdu karşılaşmasında sahaya tavuk bırakılmasından iletişimi engellemek için kabloların kesilmesine kadar daha birçok olay iz bırakanlar arasındaydı...

Meslek gereği duyup gördüğümüz, bizzat yaşadığımız onlarca olaydan öne çıkan birkaçını paylaşmak istedim. Tamamını anlatmaya kalkışırsak gerçekte bir değil birkaç kitap yazılabilir...

HAYATIMIN HABERLERİ

Ali
ULURASBA

Şuradan bir kaza klişesi bulun gitsin abi, sayfaları teslim edeceğiz. . .

İstanbul'a göre İstanbul sınırlarının dışı taşradır ve biraz rehavettir. İstanbul'da yaşayanlar haklı olabilirler çünkü Ankara'da dâhil taşrada nüfusu İstanbul'un bir semti kadar illerin. Ancak bu taşradır İstanbul'u ayakta tutan. Binlerce insan İstanbul'a gider ve burada üretir.

Sanattan edebiyata, sinemadan spora hemen her alanda taşrının rehavet çarkından çıkan insanlar İstanbul'da kırdıkları kabuklarında sadece yeni dünyaya ayak basmamışlardır, kendileri de yenilenmişlerdir. Bu İstanbul'un zorunluluğu gibidir adeta. Çünkü İstanbul'da rehavet insanı çürüten bir şeydir. Dili başkadır İstanbul'un, dini başkadır, ticareti başkadır ama bütün bu başkılığın kökü Anadolu'da denilen taşradan beslenir. Milyonlarca kılcal damar gibi insanların gelip gidişleri sadece İstanbul'u değil Anadolu'yu da canlı tutar.

Koridor yapılabilecekmiş da sonradan vazgeçilmiş gibi yirmi yirmi beş adımlık uzun, ince dikdörtgen mağazadan bozma, önü mağaza vitrini gibi profil demir çerçeveli, hiç kapanmayan demir kapılı, vitrin camlı, son derece yüksek bir tavan, ziftlenmiş tahtalarının üzerine çok basılmaktan yer yer zifti aşınmış bir alacalı kirli-siyah zemin, yarı isli uçuk sarı hastalık benizli duvarlar, bu duvarlarda asılı gazete kupürleri ve gazete örnekleri, yine aynı duvarın bir yerinde çivi deliği büyümüş, çivisi sarkmış, kenarlarındaki sıvalar dökülmüş, yine de orada asılı durmakta inatçı bir saatli maarif takvimi, artık üzerinde çalışılmaktan ve üzerindeki gazeteler, kitaplar, kalemler, klişeler, kısacası zamanla birlikte eşyanın, kenarında çalışan hemen bütün insanların muhtemelen hayal kırıklıklarının da üzerine biriktiği yılların yorgunluğuyla neredeyse ziftli tahta zemine başını koyup sonsuz uykusuna dalacak gibi her yeri izli masif masalar, masaların kıyısında istemli istemsiz tekmelenmiş yarı dolu yıpranmış düşkün çöp kutuları. . . ve o ziftli gazete, klişe, çalışanların coşkuyla karışık ümitsizliğinin ya da ümitle karışık hayata bakış açılarındaki derinliğin ve genişliğin ilginç

efsunlu kokusu. Bir de tabii ki, havada mat bir erimiş boya ve kurşun kokusu.

Kapıdan girip yaklaşık yirmi adım attığınızda mağara kapısına benzer kapısı olmayan bir kapı ya da bir giriş vardı. Burada ayakkabı kutusundan biraz hallice ağız açık, boyaları atmış, yıllardır kullanılmaktan tenekeye dönmeye başlamış çelik kutular bulunurdu. Bu çelik kutuların içinde ise silme hatta taşma, elinize aldığınızda yağlı iz bırakan esmer işlemeli klişeler olurdu. Bu klişeler çok ilginçti, en azından benim için: En büyüğü poker kâğıdından biraz hallice, kimi pul kadar. . . Hep kaza fotoğrafı çekilip klişe yapılmazdı, br tane klişe bulunur, kaza haberinin görüntüsü olarak gazetede kullanılırdı. . .

Bu sesi çok duyardık: Şuradan bir kaza klişesi bulun gitsin abi, sayfaları teslim edeceğiz. . .

Gazete sayfalarında yer verilmesi için sıcak olay anında muhabirlerin bir avuç içini bile doldurmayan, üstten çevirme plastik dişli çocuk oyuncakçı gibi Kodak fotoğraf makineleriyle çektiği, elleri sarı hipoyla boyanarak banyo ettiği ve agrandizörde siyah beyaz baskısını yaptıkları, metale ters kazanmış trafik kazası, cinayet, intihar ve benzeri günlük sıcak, özellikle birinci ve üçüncü sayfa ile spor sayfasında kullanılacak olayların çelik fotoğraf baskıları. Bu yağ, pas kokulu karmaşık mağaranın hemen içinde gömme bir mağara daha vardı: Fotoğrafların karta basıldığı yer, karanlık oda. İçinde, siyah baskı için manuel kirli bir agrandizör, film banyo malzemeleri ve rengini yanlış hatırlamıyorsam duvara monteli, mavi bir spot lambası.

Bu iç içe iki mağaranın büyük girişinde, ana kapıdan girdiğinizde solunuzda kalan bölümün en arkasında yamacında dağ gibi kitapların, gazetelerin, basın bildirilerinin ve daha yazılı yazısız her şeyin ardından biri gülümserdi, seyrek tel bıyıklarının arasından: Orhan Samur. Yazı işleri Müdürüydü.

Buraya ilk kez adımımı attığımda nedense

böyle bir mekânın kesinlikle bir gazetenin yazı işleri olduğunu ya da olması gerektiğini düşünmüştü. Erdal Eren götürmüştü bizi gazeteye. Liseden arkadaşım Erdal gazetede çalışmaya başladığını söylemişti. Okumayı öğrendiğim andan itibaren deli gibi kitapların arasına dalmıştım ki yine ilkokulda keşfettiğim yazma hissim beni buralara kadar getirmiş olmalıydı.

Posta Gazetesi'ydi burası. Konya'nın Yeni Meram ve Yeni Konya'dan sonra en büyük üçüncü gazetesiydi. O zamanlar Mehmet Aslan Karakuş ile takılırdık. Erdal'ın yanında Vakıf İşhanı'ndaki Konya Postasına gidip, kaderi suya yazdığı yazılar gibi suda son bulan Yazı İşleri Müdürümüz komünist bıyıklı, yağız Konya delikanlısı Orhan Samur ile böyle tanıştık ve ölünceye kadar yapmayı planladığım gazeteciliğe ilk adımımı atmıştım. Liseyi 12 Eylül Darbesi yüzünden üç yıl gecikmeli olarak henüz bitirmiştim, yıl 1986'ydı.

Kendileriyle de o yıl içinde tanışmıştım: Rıdvan Bülbül, İbrahim Sur, Uğur Özteke, Galip Yenikaynak, Haşmet Öyken, Mehmet Gazel, Mustafa Güden, Bayram Kılınçer, Mustafa Balkan, Ali Akgül, İsmail Oral, İbrahim Okumamış, Zafer Varol ve adlarını kimin hatırlamadığım diğer ağabeylerimiz arkadaşlarımız; Konya'nın basın hafızaları. . .

Bir mesafe ve temas olarak gazetecilik. . .

Benim felsefem her zaman herhangi bir insana karşı kendi değer yargılarım olmuştur. Benim hayatımda bir insan varsa benim değer yargılarım geçerlidir bir başkasının ya da dedikoduların onun hakkında söylediklerinin önemi yoktur. Gazetecilik daha önce de söy-

lediğim gibi temas ve mesafe işidir. Durduğunuz, durmaya çalıştığınız zemin hangi ülkede olursa olsun son derece kaygandır. Hiçbir yere tutunmadan orada durmak zorundasınız. Bunu haberciliğinizle yapabilirsiniz. En küçük bir sapma sizi haber yaptığınızla özdeş hale getirir ve tarafsızlığınız yok olup gider. Çoğu zaman da hiçbir yere tutunmadan o kaygan zeminde nasıl durduğunuz değil de kimlerin sizi tuttuğu, hangi ödünleri verdiğinizle ilgili önyargıların oluşur. Dedikodular önyargıların oksijen çadırıdır. Dolayısıyla gazetecilik yer-yüzündeki hiçbir işe, mesleğe, iş ve meslek tanımına uymaz. İnsanların sadece iyi ve kötü günlerinde değil her zaman yanlarındasınızdır. Onlar bunun farkına varmazlar. Ta ki, kendileri haber olana kadar. Haber olduklarında sizi fark ederler. O zaman belirir dostluk ve düşmanlık. Bu dostluk ve düşmanlık ifadelerini bilinçli kullanıyorum. Aynen böyledir. Dost ve düşman.

Bir iç savaş olarak gazetecilik. . .

Gazetecilik aynı zamanda bir iç savaştır, kendi meslektaş veya iş arkadaşlarınızla. Gazeteye gittiğiniz bir sabah, yaptığınız haber o kadar ses getirir ki, bir anda gazetenin en altındaki çalışandan patronuna kadar kahraman ilan edilirsiniz. Vakit öğleye ulaşmadan dengeler değişir, hain olursunuz. Tarihe tanıklıklarını, basın ahlakı, özgürlük, demokrasi süzgecinden ve en önemlisi de dürüst habercilik vicdanlarından geçirerek, zamana karşı yarış yapan gazeteciler, bütün bu riskli alanlardan geçerken, bir de kendi meslektaşları ya da iş arkadaşlarıınca kumpasa alınırlar. Birbirimiz için olmadık dedikoduları üretiriz. Olmadık

yakıştırmalar, yaftalar asarın arkadaşlarımızın boynuna. Bunu neden yaparsınız, aslına bakılırsa bilinçaltı engereği Sigmund Fureud'un alanına girer. Onun için bir psikanaliz yorumuna girecek değilim.

Sadelik gelişmişliğin ne yüksek düzeyidir... Konya doğduğumuz şehir. Bu şehrin sokaklarında bir topun peşinde koştuğum da, gazoz kapağı, kayısı çekirdeği, bilye oynayarak, Ekmekçi Hayk'ın arabasının arkasına binen çocuklara hayret ederek büyüdüm. O dönemler sade bir kenti Konya...

Hemen her evin bahçesindeki tandırlardan yükselen duman ile birlikte ekmek kokusunu içimize nasıl da çekerdik, bu nasıl da muhteşem güzel bir kokuydu. Konya gazeteciliğe ilk adım attığım şehir. Çok anılarımız oldu haliyle. Burada hangi birini anlatabilirim diye düşünüyorum. Bir de tabii 80'li yılların gazeteciliğiyle bugünkü gazetecilik arasında dağlar kadar fark var, her açıdan. Gazeteler elle dizilirdi, entertip makinelerde basılırdı, kurşun

dizgiler olurdu... Bunlar ayrı.

Herkes yarın gazetelerde ne çıkacak diye beklerdi. Gazeteler beklenendi. Kentin valisinden belediye başkanına ve diğer herkese kadar gazeteler sabahın köründe alınır ve okunurdu. Sabahın köründe de Vali arardı sizi: Bundan benim niye haberim yok?

Bundan dediği kız öğrenci yurdunun yemeklerinin çok kötü olduğu, kız öğrencilerin yemekleri yiyemedikleri... Numune Hastanesi'nde hastanın kapıdan çevrildiği...

Fakirin ambulansı sebze arabası...

Fakir o zaman da fakirdi ve gazetecilerden başka da sahip çıkkanı olmazdı ama en azından devlet görevlilerinin ilgi seviyeleri oldukça yüksekti, sorunlara karşı. Çözüm hızlı olurdu. Elbette her şeyi hâkim olmak mümkün değil. Bir lokal anıyı hatırladım burada: Birgün Numune Hastanesi'nde haber peşinde koştuğum bir sebze arabasının üzerine yaşlı bir kadın oturmuş, üç kızı da yaldir yapırdak, şalvarları ayaklarına takıla takıla koşturuyorlar acil servise. Hemen iki kare fotoğraf çektim: yaşlı kadın sebze arabasının üzerinde, kızları da onu acil servise getiriyor; bütün gözler de üzerinde, trajik amik bir durum.

Sonra öğrendim ki anneleri hastalanınca ambulansı aramışlar ama gelmemiş, onlar da ilk çare sebze arabasına annelerine oturtmuşlar, hastaneye, acile getirmişlerdi. İlk müdahale de acildi yapıldı. Sonra tabii olay büyüdü, haber gazetede çıkınca.

"Ambulans nasıl, gelmez, fakir insanlar neden ötekileştirilir, falan filan... Orhan abi rahmetli, manşete çekmişti haberi, o haberle yılın gazetecisi ödülü aldım. Hayat gazeteciler için aslında haberdir ama bu pek bilinmez, hoş bilinse ne olacak, gazetecilik bu, bir iç savaş..."

ŞU BENİM GAZETECİLİK GÜNLERİM...

**Dr. Çetin
ORANLI**

cetinatoranli@gmail.com

Benim gazetecilik hikâyem, 1995 yılında Konya'ya gelip Selçuk Üniversitesi İletişim Fakültesi Gazetecilik Bölümü öğrencisi olmamla birlikte başlar. Aslında lise yıllarımda memleketim Ordu-Kumru'da ilçe gazetemiz için de fahri muhabirlik yapıyordum. Ama gazetecilik mesleğine başlangıç, ikinci memleketim gibi gördüğüm Konya'da olmuştur. 1996 yılının başında henüz birinci sınıfta iken dönem arkadaşım Şükrü Yiğit'in önerisi ile Milli Gazete Konya Bürosu'nda çalışmaya başladık. Birlikte reklam işlerine de bakıyorduk. Ancak benim aklım habercilikteydi. Gazetenin bir köşesinde gönderdiğim haberlerin yayımlandığını görmek beni mutlu ediyordu. Bazen birinci sayfadan hatta arka kapak manşetten yer veriliyordu haberlere. Neticede haberciliğe ve yazım dünyasına ilgi daha yoğun bir koşuşturmaya bizi yöneltti. O dönemde Merhaba'nın Genel Yayın Yönetmeni olan Mustafa Arslan ve Konya Büyükşehir Belediyesi'nin Basın Müdürü Ahmet Köseoğlu'nun yönlendirmeleri ile Konya'nın önemli gazetelerinden Merhaba'da, 1996 yılı Ekim ayından itibaren, üniversiteden yakın arkadaşım Yakup Yeni ile stajyer muhabir olarak çalışmaya başladık. O dönemde Merhaba, Belediye İşhanı'nda idi; İmtiyaz Sahibi rahmetli Ali Güneri, Genel Müdürü Teoman Rıza Güneri, Genel Yayın Yönetmeni Mustafa Arslan, Müessesesi Müdürü Rifat Tankut, Yazı İşleri Müdürü ise Mustafa Balkan'dı. Fikri kadrosunda Nail Bülbül, Recep Çınar, Mustafa Güden, Ahmet Turan, Ali Sait Öge, Ahmet Aka, Burak Taşpınar gibi isimler vardı...

Kısa süre içerisinde yoğun bir çalışma atmosferine girdik. Yakup ile birlikte akşam programlarını bölüşüyorduk. Ben ayrıca akşamları TÖMER'de İngilizce kursuna gidip geliyordum. Raylı sistemin Kampüs etabı devreye girdiğinde, diğer üniversite öğrencileri gurgur şamata ile uğraşırken, tramvayda yaklaşık 45 dakikalık merkez-üniversite yolculuğunu kitap okuyarak değerlendiriyordum. İngilizce hikâye kitapları, yabancı gazeteler raylı sistem yolculuğlarımda okuduklarım arasındaydı. Tüm bu yoğunluğa karşın akşamları

da mutlaka kitap okumaya özen gösterirdim. Bütün bunlardan amacım küçük ve sürekli çabaların toplamıyla iyi bir genel kültür rezervine sahip olmak ve yabancı dil konusunu halletmekti. Küçük ve sürekli çabaların birikimi gerçekten de iyi sonuçlar verir hep...

GAZETECİLİKTE YENİ UFUKLAR...

Gazetecilik mesleğinde bu felsefeyi uygulamaya çalıştım. Özel söyleşiler, dosya haberler, yazı dizileri hazırlamaya koyuldum. Bunun için yaygın gazetelerde nitelikli yazı türlerini inceliyordum. Örneğin söyleşileri, özel dosyaları, köşe yazılarını... Bir söyleşi nasıl yapılmış, format nasıl kurgulanmış, ne gibi sorular sorulmuş, muhatabın cevapları karşılığında nasıl davranılmış, gazeteci-haber kaynağı mesafesi nasıl belirlenmiş... Özel-dosya haberlerde ne gibi veriler ele alınmış, nasıl bir yöntem izlenmiş... Tanınmış, kalemi güçlü gazeteciler köşe yazılarını nasıl işlemiş, öznel alanda ne gibi bir üslup kullanmış-tutum takınmış... Satır satır, hece hece bunları inceleyip mesleki alanıma uygulamaya çalışıyordum. Gazetecilikte esas olan bir fark ortaya koymaktı ve fark ortaya koymaya yönelik çabalarım olumlu sonuç veriyordu. Merhaba'daki ilk günlerimde 'medyada manipülasyon' başlıklı yazı dizisi hazırlamıştım. O dönemde akıl almaz tekniklerle Refahyol Hükümeti'ne karşı manipülatif haberler yapıyordu yaygın medyada... Sonrasında gerçekten de manipülatif haberlerle bir atmosfer oluşturuldu, postmodern darbe 28 Şubat Süreci yaşandı... 28 Şubat'ta gazeteci olmak, hele hele postmodern darbenin aktörlerinin hedefindeki Milli Görüş camiasının gazetesinde görev yapmak epey zorlu bir görevdi. Biz de bunlardan payımıza düşeni aldık haliyle...

AĞIR CEZAYE KONU OLAN EFSANEVİ SÖYLEŞİ

28 Şubat'ın etkilerinin yoğun hissedildiği 1998 yılının Mayıs ayında Ankara'da (günümüzde hepsi merhum olan) Hasan Celal Güzel, Kam-

rân İnan, Korkut Özal gibi önemli isimlerle söyleşiler yapmıştım. Yeniden Doğuş Partisi (YDP) Genel Başkanı, eski Bakan Hasan Celal Güzel, söyleşi esnasında sözünü esirgemedi, her zaman olduğu gibi cesurca konuştu. "Eğer (Genelkurmay Başkanı) İsmail Hakkı Karadağ ve arkadaşları, halkın parasıyla alınan tankları halkın üzerine çevirirse, ben de o tankın üzerine çıkarım" dedi. Ben Ankara dönüşünde kullandığım kayıt cihazının kaset çözümü yaparak söyleşileri hazırlamaya başladım. Kendi kendime dedim ki; "Bu söyleşi nedeniyle, bu atmosferde kesin dava açılır, hazırlıklı olmalıyım." O dönemde ses kayıtları mahkemede delil olarak kabul ediliyordu. Kaldı ki bana göre böyle bir atmosferde bir gazetecinin mahkemeye yolunun düşmesi gazetecilik mesleğinin gerekliliğindendi! Gerçek anlamda gazetecilik yapıyorsanız, mutlaka böyle şeylerle karşılaşmaya hazır olmak durumundaydınız. Neticesinde Hasan Celal Güzel'le yaptığımız ve iki bölüm halinde yayımlanan söyleşimiz büyük yankı yaptı. O dönem dijital teknoloji yok, mikro kasetli kayıt cihazlarını kullanıyoruz. Ben kesin dava açılır kaseti saklayayım, diye düşündüm. Ancak epey ses çıkmadı, 5-6 ay sonra ise Konya 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nden tebligat geldi! İlk duruşmaya Güzel'in avukatı ile birlikte katıldık, meslektaşlarımız da duruşmayı izleyerek bize destek veriyordu. Ağır Ceza Mahkemesi Hâkim Yaşar Bey, babacan Hulusi Kentmen gibi bir hâkimdi. Her şeyin farkındaydı, bize yardımcı olmaya çalışıyordu.

"Bu röportajı sen mi yaptın evladım, ses kaydı aldın mı?" diye başladı, sonraki duruşmaya ses kaydını getirmemi istedi. Oysa benim elimde ses kaydı kalmamıştı, mikro kasetler pahalı olduğu için iki kaseti çevirip çevirip kullanıyordum. Haliyle aradan zaman geçtiği için söyleşinin üzerine baka kayıtlar atılmıştı, onu söylemeye bile fırsat bulamadım. Bir sonraki duruşma tarihi çatıştığında fakültede vize dönemi başlamıştı. Duruşmadan bir gün önce Hâkim Yaşar Bey'e gidip durumu anlattım. O da "Tamam sen sınavın olduğuna dair dilekçe ver, gelmene gerek yok" dedi. İkinci duruşmaya Hasan Celal Güzel gelmiş, yiğit-

çe sözlerini savunmuştu. Dava karar için ileri bir tarihe ertelenmişti ki o arada Basın Yoluyla İşlenen Suçların Ertelenmesine Dair Kanun çıkartıldı. Eski bir gazeteci olan merhum Bülent Ecevit de bir linç mantığı ile gazetecilere ve siyasetçilere bu davalardan açılmasından rahatsız olmuştu. Neticede bizim dava ortadan kalktı. Ancak Hasan Celal Güzel, daha önce Malatya'da yaptığı bir konuşmada aldığı cezanın kesinleşmesinden dolayı, ne yazık ki 4 ay hapis yatarak 'Yusuf Mektebi' ile tanışmak durumunda kaldı. 2016 yılında Hasan Celal Güzel'le memleketim Ordu'da bir program nedeniyle buluşup eski günleri yat etmiştik. Her zamanki şakacı tavrıyla, "Beni hapse attırmayı başaramadım" diye takıldı. Ben de söyleşileri kitaplaştırmayı amaçladığımı, takdim yazısı yazmanın kendisine yakışacağını söyledim. Nihayetinde kısa bir süre sonra takdim yazısını gönderdi ve ikinci kitabım Sözün Ardı-İz Bırakan Söyleşiler'de yayımlandı. Belki de onun son yazısıydı bu, zira Güzel kısa bir süre sonra vefat etti. Kendisini rahmetle anıyorum.

"PİLİ ÖNCEDEN KONTROL ETSEYDİNİZ YA!"

Geriyeye dönersek yine Güzel'le aynı günlerde söyleşi yaptığım eski Bakan, Milletvekili, ses getiren 'Hayır Diyebilen Türkiye' kitabının yazarı Kâmran İnan ile de bir anımdan bahsetmek isterim. İnan, tam anlamıyla Alman disiplinine sahip, dakik ve çok iyi bir kime sahip bir siyasetçiydi. Yine mikro kasetli kayıt cihazı kullanıyordum. Bir baktım ki kayıt cihazının

ışığı sönmüş, pil bitti diye düşündüm. Ama bir taraftan da işi garantilemek için not alıyordum. Müsaade isteyerek kayıt cihazını kontrol ettim, hemen pilleri değiştirdim. Kâmran İnan, "Pili daha önce kontrol etseydiniz ya!" diyerek bana kibarca bir gazetecilik dersi verdi. Aslında kayıt cihazı çalışmış, sesi almıştı, ancak bitmek üzere olduğu için ışık sönmüştü. Bu olaydan ders çıkartarak bütün söyleşiler öncesinde kayıt cihazının pil durumunu kontrol etmeye başladım.

YASAKÇILIĞIN ACI TECRÜBELERİ...

28 Şubat Dönemi'nin o baskıcı ortamında pek çok hadise yaşadım, acılara tanık oldum. Malum başörtüsü yasağı, 2000 yılının Ekim ayında Selçuk Üniversitesi'nde uygulanmaya başlandı. Hem de öç alırcasına en katı şekliyle. Yasağın başladığı gün Selçuk Üniversitesi Alaeddin Keykubat Kampüsü kapısında haber yapmak üzere fotoğraflar çekiyordum. İçeriye alınmayan başörtülü öğrenciler ya bekliyor ya bir köşede ağlıyor, ya da geri dönüyordu. Her şey bir anda oldu, fotoğraf çektiğimi fark eden üniversite güvenlik görevlerinin saldırısına uğradım. Yasakçılar, hem yasağı en katı şekliyle uyguluyor, hem de yaptıkları zulümlerin görüntülenmesini istemiyordu! Henüz öğrencisi olduğum üniversitenin kapısında saldırıya uğramıştım. Bir anda kalabalıklaşmışlardı, makinemi vermeme için direndim. Allah'tan orada sivil polisler de bulunuyordu, neticede beni linç edilmekten emniyet güçleri kurtardı. Gazeteciye kampus kapısında saldırı, bomba

haber etkisi yaptı. Darp raporu alıp gerekli şikâyetleri yaptık, savcı güvenlik görevlilerine güzel bir fırça attı. Gazeteci arkadaşlarımız toplanıp bana desteğe gelmişlerdi. O dönemde meslektaşlarımızın gösterdiği dayanışmayı, arkadaşlığı unutamam. Yeni Meram Gazetesi, "Üniversite'de kara gün" manşetiyle çıkmıştı. Konya kamuoyu da duyarlıydı. Milletvekillerinden sivil toplum kuruluşlarına arayıp soranların ziyarete gelenlerin uzun süre ardı arkası kesilmedi. . .

KİTABIN ÇALINTI OLDUĞUNU NASIL KANITLADIK?

O dönemin atmosferinde gazetecilik imtihanım başka olaylarla bir süre daha devam edecekti. İntihal yaptığı, yani çalıntı kitap yazdığı açıkça belli olan bir öğretim üyesinin haberini yapmıştık. Haberin başlığı, "Kitabı aşırılmış" şeklindeydi. Yavuz hırsız ev sahibini bastırır misali, bize dava açtı. Avukatımız Suat Altınsoy ağabeydi. İki kitabı tamamen okuyarak tek tek 'çalıntı' bölümleri çıkardım, Suat Bey'e liste halinde verdim. Neredeyse kitabın tamamını kopyalamış, bir de yakalanınca bize dava açmıştı! Hâkim bilirkişi istemişti. Bilirkişi bizim bu çalışmamızı dikkate alarak, "Söz konusu kitapta intihal açıkça görülmektedir. Bir gazetecinin böyle bir haber yapması, kamusal sorumluluğu olan gazetecilik mesleğini yerine getirmesidir. Böyle bir konu davaya konu olmamalıdır" şeklinde ders niteliğinde rapor verdi. Dava düşmüştü, buna karşın söz konusu öğretim üyesi ile ilgili idare tarafından her-

hangi bir işlem yapılmamıştı.

Kimi zaman farklı dava tecrübeleriyle de karşılaşmıştık. Örneğin Mevlâna ile ilgili son derece yersiz değerlendirmelerde bulunan bir kişi ile ilgili yazdığımız yazıda eleştiri sınırlarını aştığımız gerekçesi ile kısmi de olsa, tazminat ödemek zorunda kalmıştık. 2003 yılından sonra gazetenin Yazı İşleri Müdürlüğüne getirilmiştim. Bir ara yoğun bir dava trafiğiyle uğraşıyordum. Hatta arkadaşlar taklıyordu, "Abi merak etme, içeriye girersen sana temiz çamaşır ile sigara getiririz" diye. . . Oysa sigarayı ağzıma bile sürmüyordum. . .

Biz gazeteciliğe manuel dönemde başladık, sonra dijital döneme geçtik. Dijital fotoğraf makinelerini, kayıt cihazlarını 2001 yılından sonra kullanmaya başladık. Bu dönem bazı meslektaşlar için komik hatıralarla doludur.

Hep dertler olacak değil ya, bazı azı komik hadiseler de yaşadık elbette. . . Basın mensuplarının faks ile toplantılara davet edildiği dönemde, bir cuma akşamı faks sayfasından oluşan davetiyeyi çantama koymuştum. Cumartesi sabah Pakistan Cumhurbaşkanı Valiliği ziyaret edecekti, ben doğrudan oraya geçecektim. Valilik girişinde görevli polis memurlarına basın kartımı göstererek hızla içeriye davrandım. Polis memuru, "Hemşerim nereye gidiyorsun?" dedi. "Pakistan Cumhurbaşkanı'nın ziyareti var ya" cevabını verdim. Polis memuru şaşkın bir ifadeyle, "Allah Allah bizim niye haberimiz yok?" dedi. Faks kağıdını çıkartıp gösterdim, baktım ki bir sonraki Cumartesi günümüştü.

ziyaret! Hep birlikte güldük, sonra dağıldık... Arkadaşım Mehmet Ali Nurullohoğulları ile birlikte önemli bir toplantıyı izlemek üzere, İller Bankası Bölge Müdürlüğüne gitmiştik. Toplantı salonda devam ediyordu. O arada telefona cevap vermek üzere alt katta bulunan sensörlü cam kapıdan hızla geçmeye çalışıyordum ki kapı açılmadı. Kafamı müthiş bir gürültüyle cam kapıya çarpmıştım. Mehmet Ali gülmekle meşgulken güvenlik görevlileri hızla gelip bir şey olup olmadığını sordu. Meğerse çarpma gürültüsü toplantı salonuna yansımış, 'aşağıda bir şey patladı herhalde' endişesiyle müdürler ayağa fırlamıştı...

Yazı İşleri Müdürlüğü yaptığım dönem olan 2011 yılında Dışişleri Bakanlığının programı kapsamında iç savaşın yaşandığı Libya'ya davetliydik. Konya'dan Sun TV'nin sahibi merhum Esat Duysak abi ile katılmıştık. Önce karayolu ile Ankara, sonra hava yolu ile Kahire ve Bingazi... Bingazi'de gün boyu devam eden toplantılar... İki gün boyunca uykusuz kalmış, Ankara'dan uyuya uyuya dönmüştük Konya'ya. Esat ağabey baktım araç kullanırken uyukluyor, "Abi kenara çek istersen" diyordum. Sabah erkenden yola çıkmış, öğleden sonra varabilmiştik Konya'ya... Bu vesile ile Esat ağabeyi rahmetle anıyorum...

RONDALLI VE YAZICIOĞLU SÖYLEŞİLERİ

Çoğu zaman izin günlerimi de gazetecilik çalışmalarım için kullanıyordum. Yıllık izin için gittiğim Ankara'da siyasetçiler, bürokratlar ve sivil toplum kuruluşları yöneticileri ile söyleşileri gelenekselleştirmiştim. Bu özel içerik üretme çabalarının güzel neticeler verdiğini geriye dönüp ifade edebilirim. Örneğin ünlü İtalyan Yönetmen Alberto Rondalli, Nevşehir Mustafaapaşa Beldesi'nde 'Derviş' filmini çekiyordu. Ünlü yazar Mehmet Selimoviç'in 'Derviş ve Ölüm' isimli harika romanının uyarlanan bir filmi... Kostüm danışmanlığını yapan dostum Üzeyir Özyurt'un davetiyle bir Cumartesi yola çıktık, Alberto Rondalli ile muhteşem bir söyleşi yaptık.

Yine bir hafta sonu merhum Vali Recep Yazıcıoğlu ile kitabının imza günü için geldiği Konya'da akşama kadar süren bir söyleşi yapmıştım. Merhum Yazıcıoğlu, harika bir insandı, bütün soruları içtenlikle, net bir şekilde cevaplamıştı. Söyleşinin sonunda da 'Ahret soruları gibi bu sorular için teşekkür ediyorum!' demişti. Bu söyleşiler, Sözü'n Ardı-İz Bırakan Söyleşilerin, önemli bölümlerini oluşturacak-

tı...

Neticede gazetecilik mesleğinin gerektirdiği kamusal sorumluluk çerçevesinde, zaman haber değeri olan şeyleri hiçbir zaman görmezden gelmedim. Çoğu zaman kendime fazladan iş çıkarttım! Şimdi Konya Yeniğün Gazetesi'nin İmtiyaz Sahibi olan, her zaman şükranla andığım meslekteki ustam Mustafa Arslan da zaten yeterince iş çıkartıyordu! Akşamları gazetede herkes gittikten sonra söyleşilerin ses kaydını çözer veya (2003 yılından itibaren) yazı işleri müdürü olduğum dönemde sayfanın son halini mutlaka kontrol eder, son dakika gelişmesi varsa gazete sayfalarında ona göre değişiklik yapardım. İyi ki böyle yapmışım; o dönemdeki çabalarım bir kalem erbabı, bir yazar ve bürokrat olarak beni bu günlere taşıdı...

Mesleki geçmişime baktığımda en çok mutluluk duyduğum hususlardan birisi; çok sayıda genç ve başarılı gazeteci kardeşimin mesleğe kazandırılmasına vesile olmamdır. İletişim Fakültesinde başlayan yolculuklarında şimdi kimi kamu kurumlarında, kimi medya kuruluşlarında başarıyla hizmet ediyor.

Geçmişteki bütün çalışma arkadaşlarımı sevgiyle anıyorum. Hayatımızdaki her insanın bize kattıklarının olduğunu unutmamak gerekiyor. Dostluklarımız halen devam ediyor. Cenab-ı Allah'a insanlara kalemimle, iyi yolda hizmet etmeyi nasip ettiği için şükrediyorum...